

Consell Tributari
Expedient: 157/2

El Consell Tributari, reunit en sessió de 18 de novembre de 2002, coneixent dels recursos presentats per Successors de W.H., S.A., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A 10 d'abril de 2001, 3 d'agost de 2001 i 18 de gener de 2002, el Sr. W.H.M., actuant en nom i representació de la companyia Successors de W.H, S.A., formula sengles recursos d'alçada, el primer contra liquidació BA-2001-2-05-... relatiu a l'impost sobre béns immobles de l'exercici 1996 reportat per l'edifici situat al carrer ..., núm. ...; el segon contra la provisió de constrenyiment número EX-2001-6-12... expedida per raó d'aquesta liquidació; i el tercer contra la diligència d'embargament efectuada a l'expedient EX-2001-6-20-... en execució d'aquest deute.

2.- El citat edifici havia estat adquirit per la recurrent en execució forçosa, efectuada per la Seguretat Social, de béns de la societat I.D., S.A. Pel que en resulta de l'expedient, la interessada va adquirir l'edifici a 2 d'abril de 1996, va notificar al cadastre l'adquisició i va liquidar l'impost corresponent als exercicis 1997 i 1998.

3.- A 16 de juny de 1998, l'Ajuntament va girar liquidació de l'impost sobre béns immobles, rebut núm. CT-98-2-12-..., pels exercicis 1994 a 1996 a càrrec de la recurrent, la qual va impugnar aquesta liquidació mitjançant escrit presentat a 30 de juliol de 1998, en el qual al·legava que els articles 41 i 73 de la Llei general tributària havien d'interpretar-se en el sentit que la seva responsabilitat es limitava a l'any natural en el qual s'exercités l'acció administrativa de cobrament i immediatament anterior.

4.- En relació amb aquest recurs, la Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda va proposar que fos estimat parcialment i que es retrotraguessin les actuacions a fi de donar audiència a l'interessat. Aquest tràmit d'audiència es va notificar a 9 de desembre de 1999.

5.- Havent estat lliurat amb anterioritat provisió de constrenyiment pels exercicis 1994 a 1996, la interessada va deduir recurs a 21 de setembre de 1999 contra la mateixa, al·legant que calia un nou acte administratiu de derivació de responsabilitat que no s'havia dictat ni notificat.

6.- Les liquidacions CT-2000-20-1-... a ..., pels exercicis 1994 a 1996, de l'impost referent a la repetida finca van ser novament notificades a 17 de gener de 2000. En escrit presentat el següent dia la interessada va deduir recurs on al·legava en primer lloc que, atès que l'impost es reporta el primer dia del període impositiu i la notificació es va rebre el 17 de gener, havia prescrit el dret de l'Administració per a determinar el deute tributari. Addicionalment, al·legava que no existia la declaració de fallit del deutor principal com a precedent essencial de la derivació de responsabilitat, segons l'article 41 de la Llei general tributària; i que aquest acord de derivació no s'ha adoptat ni notificat al deutor. Al·legava finalment, que l'Ajuntament hauria pogut embargar la finca, ja que tenia un crèdit preferent sobre qualsevol altre creditor, segons els articles 73 de la Llei general tributària i 194 de la Llei hipotecària, i no va ser suficientment diligent en el cobrament del deute.

7.- La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda va formular informe sobre aquest recurs a 6 de març de 2000, basant-se en anteriors resolucions municipals de dates 26 de novembre de 1999 i 25 de febrer de 2000, així com en la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 9 de març de 1999, en totes les quals s'exigia com a requisit previ que s'hagués declarat la insolvència del deutor principal. Per aquest motiu va proposar que es retrotraguessin les actuacions a fi que es procedís a seguir el procediment de constrenyiment contra l'anterior titular de la finca fins a la declaració si escau d'insolvència del mateix i tramitació de nova derivació de l'acció tributària contra l'adquirent. Aquesta proposta va ser dictaminada favorablement pel Consell Tributari, en sessió de 20 d'octubre de 2000, i a 15 de desembre de 2000 es va resoldre de conformitat amb aquesta proposta convertint-la en resolució.

8.- Per escrit datat a 6 de febrer de 2001 es dóna audiència a la recurrent, mitjançant notificació rebuda pel Sr. W.H.M., el qual va firmar el justificant de recepció consignat el número del seu DNI ...; i a 8 de març de 2001 se li notifica l'acord de derivació de responsabilitat i la liquidació per l'impost sobre béns immobles corresponent a l'exercici 1996, rebut núm. BA-2001-2-...

9.- Contra aquesta liquidació la interessada interposa recurs a 10 d'abril de 2001. Basant-se en la nul·litat de ple dret de les actuacions seguides fins a la resolució de 15 de desembre de 2000, sol·licita es declari la prescripció, atès que l'impost es va aportar l'1 de gener de 1996 i l'acord de derivació i la liquidació li van ser notificades a 13 de març de 2001. Al·lega també no haver-li notificat el tràmit d'audiència ni la declaració de fallit del deutor, que són previs a la derivació de responsabilitat, i no haver fet l'Ajuntament tot el possible per a cobrar del deutor principal, atès que la recurrent va adquirir la finca a 2 d'abril de 1996 per transmissió forçosa efectuada per la Tresoreria General de la Seguretat Social, i en aquella data l'Ajuntament seguia tenint un crèdit preferent sobre qualsevol altre creditor o adquirent.

10.- A 3 d'agost de 2001, la interessada dedueix recurs contra la provisió de constrenyiment EX-2001-6-12-..., formulant idèntiques al·legacions. La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda informa sobre aquest recurs i s'oposa a la prescripció puix que la liquidació de 1996 impugnada deriva de la tramitació de l'expedient de l'impost sobre béns immobles 98/057..., que va ser iniciat a 30 de juliol de 1998 en ocasió de l'escrit de la mateixa data en la qual l'interessat impugnava les quotes de l'impost de 1994, 1995 i 1996, i que el fet que s'hagin retretret les actuacions no determina "per si mateix" la nul·litat d'allò actuat, sinó tan sols l'esmena del tràmit previst a l'article 32 de la Llei de drets i garanties dels contribuents. Rebutja la resta d'al·legacions per no ser causa d'oposició a la via de constrenyiment, segons l'article 138 de la Llei general tributària.

11.- A 18 de gener de 2002, la interessada interposa recurs contra la diligència d'embargament efectuada a l'expedient EX-2001-6-20-... pel mateix concepte, al·legant idèntics motius d'oposició que en els seus recursos anteriors.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Dels tres recursos presentats per la societat interessada contra l'acte de derivació de responsabilitat i la subsegüent liquidació, contra la provisió de constrenyiment i contra la diligència d'embargament, ha d'examinar-se abans de res el que defineix des del punt de vista material la seva responsabilitat subsidiària i quantifica l'obligació, ja que si aquest acte manqués d'algun dels vicis de nul·litat que la recurrent

denúncia, la seva nul·litat implicaria la dels actes d'execució. Si, per contra, l'acte fos vàlid, hauria després d'examinar-se si hi ha motius específics que afectin de nul·litat als actes d'execució.

Segon.- Els motius d'impugnació de l'acte de derivació de responsabilitat i de la liquidació BA-2001-2-05-..., segons el recurs presentat a 10 d'abril de 2001, són la prescripció de l'impost, la falta del tràmit d'audiència i de notificació de la declaració de fallit del deutor principal, i no haver l'Ajuntament aplicat tots els esforços possibles per a cobrar del deutor principal.

Tercer.- La regulació de la prescripció continguda a la Llei general tributària estableix, concretament en la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 66, que quedarà interrompuda per la interposició de reclamacions o recursos de qualsevol classe, sense que en aquesta conclusió es distingeixi en funció de la naturalesa dels defectes que van motivar la interposició dels recursos. Per tant, cal entendre que els successius recursos de la interessada van produir l'efecte d'interrompre la prescripció.

Quart.- Un altre dels punts discutits és si era precís que es notifiqués a la recurrent la declaració de fallit de l'obligat principal. Aquesta obligació de notificar no està recollida en cap norma. Una cosa és que la declaració de fallida sigui requisit indispensable per a què s'adopti l'acord de derivació de responsabilitat, i una altra és que tal declaració de fallida hagi de ser notificada al responsable subsidiari. Com diu l'apartat 2 de l'article 14 del Real Decret 1.684/1990, de 20 de desembre, de recaptació dels tributs, 2. L'acte administratiu de derivació de responsabilitat serà dictat per l'òrgan de recaptació que tingui a càrrec seu la tramitació de l'expedient i notificat a l'interessat amb l'expressió de: a) Els elements essencials de la liquidació i el text íntegre de l'acord declarant la responsabilitat subsidiària i la quantitat que arribi a la mateixa. b) Els mitjans d'impugnació que puguin ser exercits pel responsable subsidiari tant contra la liquidació practicada com contra l'extensió i fonament de la seva responsabilitat, amb indicació del termini i òrgans davant dels quals hauran de ser interposats. c) Lloc, termini i forma en la qual hagi de ser satisfeta la quantitat a la qual s'estén la responsabilitat subsidiària, d'acord, en particular, amb allò disposat en les lletres a) o b) de l'apartat 2 de l'article 20 d'aquest Reglament. Per tant, no hi ha obligació de notificar específicament al responsable subsidiari la declaració de fallida.

Cinquè.- L'apartat 5 de l'article 37 de la Llei general tributària preveu també que "la derivació de l'acció administrativa als responsables subsidiaris requerirà la prèvia declaració de fallit del deutor principal i dels altres responsables solidaris, sense perjudici de les mesures cautelars que abans d'aquesta declaració es puguin adoptar dintre del marc legalment previst". Ara bé, l'apartat 4 del propi article 37 conté una regla que no recull el Reglament de recaptació i que és la relativa a la preceptiva audiència a l'interessat. Aquesta audiència s'ha concedit a 6 de febrer de 2001, quan ja la declaració de fallida s'havia adoptat per resolució de l'Alcaldia de 18 de febrer de 2000 obrant a l'expedient. Per tant, en aquesta data, la recurrent va tenir a la seva disposició la totalitat dels elements en virtut dels quals es va acordar la derivació de responsabilitat. Relacionant aquesta circumstància amb les anteriorment exposades, cal concloure que la declaració de derivació de responsabilitat i la liquidació notificades a març de 2001 s'han dictat després d'haver seguit el procediment legalment establert i que, per tant, s'ajusten a dret.

Sisè.- L'al·legació que l'Ajuntament no va desplegar l'activitat suficient per al cobrament del deute és difícilment sostenible tenint en compte que la recurrent va adquirir la finca en pública subhasta de la Seguretat Social, el que no dóna a entendre que l'obligada principal es trobés en condicions de liquiditat i solvència suficients per al pagament del deute. En tot cas, no es tracta d'un requisit exigint en la Llei.

Setè.- Atès que la recurrent no ha sol·licitat la suspensió del deute tributari ni ha garantitzat el seu pagament en el període voluntari de pagament concedit per la resolució recorreguda, no procedeix anul·lar la provisió de constreyniment ni l'embargament practicat.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR els recursos interposats.